

HMYZ

Hmyz (*Insecta*) jsou živočichové, kteří mají tělo rozdělené do tří článků (hlava, hrud' a zadeček). Pro všechny jedince této skupiny je charakteristické, že mají tři páry nohou, většinou také složené oči, tykadla a umějí létat. Představují více než polovinu všech známých žijících organismů.

Odborníci tvrdí, že bez hmyzu bychom nepřežili, protože opyluje mnohé rostliny, ale je také důležitou součástí potravních řetězců. I u nás si rádi pochutnáme na včelích produktech. Hmyz je prostě univerzální. Můžeme ho nalézt téměř v každém prostředí naší planety, tedy i ve vlacích.

A zatímco zemědělci, sadaři a třeba i lékaři nad výdobytkem evoluce se šesti nohama jásají, na železnici jde takřka vždy o fenomén obtížný, způsobilý navodit často až neřešitelné situace. A to nemám na mysli ty běžné, kdy se v semiši první třídy načerno přepravuje bleška nebo ve služebním voze vezeme krabice s oblíbeným přepravním artiklem – cvrčky. Obojí je díky pokroku dnes již minulostí. Mám na mysli ty příběhy, kdy „hmyzák“ bez platného jízdního dokladu nastoupí do vlaku. Často se tak děje nejen dveřmi, ale také oknem, a nejednou dokonce za jízdy a v plné rychlosti. Pomínu-li skutečnost, že tím zvláště hrubě porušuje smluvní přepravní podmínky (za což může být obratem vyloučen z přepravy – a často také je), nemohu ignorovat situace, při kterých jde o život našich zákazníků.

* * *

Jedna taková mě potkala na osobním vlaku směrem do Třeboně! V malebné staničce s názvem Lomnice nad Lužnicí se zalíbilo i rodině sršňů, kteří se rozhodli vybudovat svoje obydlí a vychovávat nové

generace pod vykotlaným pražcem přechodu přes první kolej. Vždy je rozčílilo, když na staleté dřevo jejich domova šlápla lidská noha. To vždy nejméně jeden vystartoval bránit domovinu a případně i spáchat po vzoru japonských letců sebevražedné kamikadze.

Toho dne jsme zastavili na druhé koleji od budovy a noha vystupujícího pasažéra spustila u sršňů poplach. Pruhované torpédo zakroužilo nad přechodem, a protože hmyz přitahují barvy, zamířilo k naší žlutozelené regionově. Právě v okamžiku, když jsem dával pokyn k odjezdu, proletěl nezvaný host kolem mé ruky přímo do „devětsetčtrnáctky“ a začal kroužit kolem stropu. A přesně jak říká staré dobré přísloví: „Nikdy není tak zle, aby nemohlo být hůře!“ Zamířil k oknu, u kterého seděla maminka s kočárkem, a snažil se dostat ven. Protože se mu to nedařilo, stoupala jeho bojovnost a už to vypadalo, že každým okamžikem zaútočí na někoho z nás. Na mě, na cestující maminku nebo na dítě v kočárku.

Co teď? A aniž bych dlouho přemýšlel, rozhodl jsem se: Nejlepší obrana je útok, vezmu to do svých rukou! Již dříve jsem několikrát zabil vosu přesným lusknutím prstu. Ale to byla jen vos, tenhle protivník je pětikrát větší. Bude to stačit? Navíc to musí vyjít napoprvé. Mám jen jeden pokus...

Nehet hlasitě klepnul o sklo a sršeň se ubíral volným pádem k zemi. Zvítězil jsem. Odměnou mi byl nejen dobrý pocit, ale také komentář maminky, která s údivem pronesla: „Tak to bych od vás nečekala. Pro mě jste hrdina!“

* * *

Ne vždy ale setkání s hmyzem skončí happy endem...

Stejná trať, stejná řada vozidla, jen o pár kilometrů dále a v opačném směru jízdy. Blížili jsme se ke stanici Majdalena a já dokončil kontrolu jízdenek v přidělených vozech. Bylo léto, a proto jsem